

OLIEBEHANDLINGEN nærer sig og hæder træet ved at vedligeholde dets fedtindhold og samtidig give det fri adgang til at ånde. Overfladen er i direkte kontakt med lys og luft, og enhver påvirkning sker på selve træet.

I dag er det en af de mest anvendte behandlingsformer af moderne møbler og samtidig en af de mest opreklamerede, ikke mindst af de firmaer, der sælger specialolier til dette formål.

DET VRIMLER MED PATENTOLIER

DET første halve års tid er de oliebehandlede møbler temmelig sarte over for pletter, men derefter vil de være upåvirkelige over for næsten alt. De fleste væsker, undtagen naturligtvis syrer, vil ikke give pletter, og en varm teklod vil end ikke afsætte en rand på f. eks. et bord, der er oliemættet. Skulle der af og til komme en lille rand, kan den i de fleste tilfælde fjernes med en olieklud, og er det en plet forårsaget af fugt, forsvinder den, hvis stedet gnides med en korkprop. De små luft- og vandblærer, som danner pletten, slipper ud igen, når gnidningsvarmen får træets porer til at åbne sig.

Større skrammer eller hak kan i nogle tilfælde heles ved, at man kommer vand eller vandmættet vat i hullet. Er man blevet ked af møblets udseende og mener, at det trænger til en større omgang, kan man pudse det helt af med fint ståluld og derefter give det olie igen.

Denne oppudsning af møbler kan naturligvis kun gøres, hvor møblerne i forvejen har en overfladebehandling, der lader træet stå frit. Med den rette pleje vil træet hærdes og forskyndes af det daglige brug.

HVAD angår selve oliebehandlingen, er der sikkert lige så mange meninger, som der er udøvere af værket og sikkert igen lige så mange forskellige patentolier.

Teknologisk Institut, der absolut må siges at være en både grundig og objektiv prøver og bedømmer, har efter praktiske forsøg kunnet sige god for følgende fremgangsmåde.

Rå syrerbleget linolie og renset vegetabilsk terpentin blandes i forholdet én til én. Blandingen påføres træet og gnides grundigt ind. Efter nogle timers forløb aftørres evt. overskyden-

de olie, der ellers let vil kunne give pletter på diverse duge og beklædningsgenstande. Behandlingen gentages indtil træet ikke er i stand til at suge mere og altså er mættet.

Man kan ikke give regler for, hvornår et stykke møbel skal have olie. Det afhænger ganske af brugen, temperaturen i rummet, træsorten m.m., men når træet virker tørt, mat og ud-pint, er det tid at give det olie.

Hvid vaselineolie er mindre fed og skal derfor blandes med terpentin i forholdet to til én. Den bruges på samme måde som linolie og regnes i mange møbelforretninger for at være bedre egnet. Hvor man vil være helt sikker på, at der ikke kan afgives overskydende olie, bør man anvende en af de teakolier, der findes i handelen og som tørrer helt ind i løbet af et par timer.

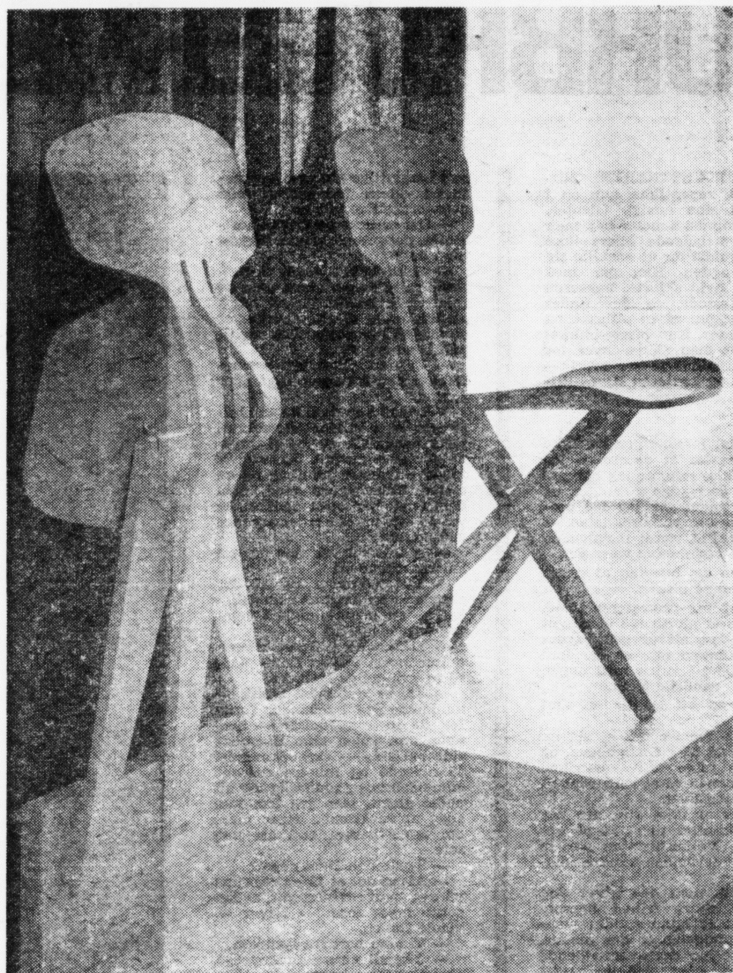
Selv om oliebehandlet træ først i de senere år er blevet anvendt inden for møbelproduktionen, er selve behandlingen af meget gammel dato, og der er vist ingen tvivl om, at den har været anvendt inden for skibsarten lige siden det tidspunkt, da man holdt op med at sejle i udhulede træstammer og gik over til at bygge både af udskaarne planker.

FØR at anskueliggøre olieelers fedtholdigt træs holdbarhed kan det nævnes, at vi her i Danmark har i hvert fald én herregård, der er bygget på mosebund på nedrammede træstammer.

At have møbler af oliebehandlet træ er, når det drejer sig om afstøvning, ikke så nemt, som hvis man har møbler, hvor træet er lakeret. Selve vedligeholdelsen er også lidt større, men til gengæld er man omgivet af smukke, robuste og let reparerbare møbler.

MANGE af de møbler, der i dag sælges som »oliebehandlede«, er det kun til en vis grad. De fleste af dem er først blevet behandlet med syreherdende lak, der er blevet afsløbet i olie. Det er en absolut god og forsvarlig behandling og nævnes kun her, for at man ikke skal blive alt for forbauset, når ens sofaborde med teakplade kun vil tage imod et minimum kvantum olie. En afgniddning med en olieklud vil i dette tilfælde være tilstrækkeligt.

SÅDAN BEHANDLER MAN TRÆMØBLER

Øverst: Klopstol tegnet af arkitekt J. Kielland Brandt for snedkermester I. Christiansen

Til højre: Stol tegnet af arkitekterne Ejnar Larsen og A. Bender Madsen

Forneden til venstre: Stol tegnet af arkitekt Paul M. Volther for FDB, og herunder: Arkitekt Hans Wegners berømte armstol til højre — den til venstre er en kopi — sådan stjæles der i den danske møbelverden, produktionen af efterligningen blev dog også stoppet

